

ВІРУЮ

N 5 (196)

травень
2015

Реєстраційне свідоцтво

Ф № 406 від 16.06.1999.

розповсюджується

БЕЗПЛАТНО

Шановні читачі, дорогі брати і сестри в Господі Ісусі Христі!

Прийміть щирі вітання з нагоди великого свята – дня П'ятидесятниці, дня зіслання Святого Духа на апостолів та Церкву Христову.

Саме в день П'ятидесятниці Ісус Христос виконав Свою обітницю: «І вблаштував Отця Я, і Втішителя іншого дарти вам, щоб із вами повік перебував» (Ів. 14:16). Відтоді сила Духа Святого потужно діє для збудування Церкви Христової.

Бажаємо вам постійного наповнення цією силою, зростання в Божій мудрості і в Божому веденні.

Хай Божа благодать змінює життя кожного з вас для слави Бога! Хай Утішитель Дух Святий тішить ваші серця в нелегкі для всієї України дні і приносить надію на Божу милість і Божий захист!

Колектив редакції.

Фестиваль надії

20 червня 2015 року у Львові пройде най-більший християнський захід всеукраїнського масштабу – Фестиваль надії. Це довгоочікувана подія, особливим гостем якої стане Франклін Грэм. Місцем проведення заходу обрано най-більший в усьому західному регіоні країни стадіон «Арена-Львів».

Франклін Грэм

«Молімось, і Бог зробить можуть та славні дії в Україні у червні цього року!»

СПЕЦІАЛЬНИЙ ГІСТЬ

Президент
Міжнародної
благодійної організації
«Сумка самаріянин»
(Samaritan's Purse).

Президент
Євангелістської
асоціації Біллі Грэма
(BGEA).

Фестиваль
НАДІЇ
на руках
Франклін Грэм

Мета Фестивалю надії – у час кризи та розчарувань через проведення благодійних акцій та публічних заходів поділитися з усіма мешканцями регіону, незалежно від іншого віку, національності, соціального статусу, віросповідання і політичних поглядів, звісткою надії, що ґрунтуються на християнських цінностях.

У ПРОГРАМІ: об'єднаний хор з восьми західних областей України (2 500 осіб), симфонічний та духовий оркестири, національні і закордонні музичні колективи та виконавці.

Вперше Україну відвідає всесвітньо відомий ґоспел-виконавець Майл Вітакер Сміт зі США. До нього долучається земляки – дует Джона

та Анни Барбур і піаніст-віртуоз з Ямайки Хантлі Браун. Майстри вокалу Mansound (Київ), Брія Блессінг (Львів), Резо Кікнадзе (Грузія), Дарина Кочанжі (Одеса) – це далеко не повний перелік учасників музичної програми фестивалю.

Відомі громадські діячі поділяться міркуваннями про надію. Із проповідю Євангелія до гостей фестивалю звернеться Франклін Грэм.

Молитва за Україну стане важливою складовою програми фестивалю.

Початок о 17 годині.

Вхід вільний.

Прохання прийти завчасно,
щоб зайняти місце на стадіоні.

День служіння

День служіння – це захід, який пройде майже в усіх обласних центрах України. У рамках цієї громадської ініціативи в сотнях населених пунктів заплановані великі соціальні акції, презентації благодійних проектів, волонтерські ярмарки та концерти.

День служіння – це проект, мета якого звернути увагу на культуру благодійності в Україні, зокрема, ту, яку здійснюють християнські церкви протягом останніх двох років.

Починаючи з 30 травня і до осені кожен населений пункт, який приєднався до ініціативи, проведе свій День служіння. Загалом такі соціальні акції пройдуть у 22 областях України.

Однією з ключових ідей проекту є заміна застарілого поняття «суботник» на «День служіння». Основна різниця між цими поняттями – те, що суботник – це примусова праця, а День служіння – добровільна громадська ініціатива. Започаткували і підтримують цю ініціативу євангельські церкви. Усі бажаючі зможуть до неї долучитися.

church.if.ua.

● РОЗДУМИ

Що робити, коли не знаєш, що?

Почнемо із зворотнього: що робити, коли багато спрах? Пригаду одного старшого чоловіка, який давав таку пораду: «Коли маєш сім робити на день, то дві зроби, а п'ять залиши... За все життя дуже багато роботи залишиш...» Проте його філософія праці була, скоріше, жартом, оскільки своє життя він закінчив на попі, ідуши за плугом...

А тепер про те, що робити, коли не знаєш, що... Побідне трапляється, і ніхто з нас не виняток. Так буває: ситуація, момент, обставини – що там ще впливає на нашу вимушенну зупинку?

Погодьмося: ми готові багато віддати за одну-єдину пораду – що робити, що дапі? До речі, про по-дібне вголос не говоримо. Чому? Щоб не видаватися слабаками, адже у нас все ок! Аварійку, як правило, не вміємо – просто зупиняємося на узбіччі і не реагуємо на тих, хто мчить мимо нас, ніби маючи ціль...

То що далі? – Господи, що мені робити? – це молода людина звертається до Христа з питанням. Насправді юнак зізнав, що і як робити, і навіть мав успіх та матеріальне благополуччя (Мт. 19:16).

Питання «що робити», як правило, стосується не

роботи як такої, а глибокого внутрішнього пошуку себе, нового одкровення від Бога, чіткого бачення цілі.

– Господи, що накажеш мені робити? – запитує Савл, ідучи в Дамаск із конкретною ціллю. Він зізнав, що має робити, листи-доручення при ньому, але... Що маю робити? (Дії 9:6).

– Я іду ловити рибу – це вже апостол Петро. Ціла ніч тяжкої праці. Марно, жодної рибки... Чи він зізнав, що робити?

– «Шо робити?» – запитував письменник-філософ Чернишевський у пошуках відповіді на одвічні питання внутрішнього, духовного запиту.

26-й президент США Теодор Рузвелт для себе це питання вирішував так: «Роби, що можеш, з тим, що в тебе є, там, де ти є...»

Варто закидати невод навіть тоді, коли риба не ловиться. Ніч не вдалося риболові все одно закінчиться, а на березі Хтось вже розпалив багаття і гукає до стомлених рибалок...

Не можеш йти по воді – кидайся у хвилі й пливи. Це ти точно зможеш. На березі – Христос....

Микола СИНЮК.

Епископ.

Хай живе почуття вини!

«Любов – це коли тобі ніколи не доводиться вибачатися», – заявив герой одного з сентиментальних любовних романів 70-х років. Я ж прийшов до прямо противаги висновку. Любов – це якраз необхідність вибачатися. Почуття провини, яке вищою мірою недооцінюють, заслуговує нашої відчечності, оскільки тільки ця могутня сила може змусити нас покаятися й примиритися з тими, кому ми заподіяли зло.

І все-таки, почуття провини тайт в собі небезпеку. Я знаю християн, які йдуть по життю з загостренюю уважністю до своїх недоліків. Вони постійно бояться, що так чи інакше переступають один з Божих законів. Зрілій християнин вчиться розрізняти помилкове відчуття провини, успадковане від батьків, церкви або суспільства, і істинне як реакцію на порушення Божих законів, ясно представлених в Біблії.

Друга небезпека виникає безпосередньо з першої. Є люди, які тішать себе почуттям провини, ніби не знають, що вона, як і фізичний біль, має спрямований характер. Так само, як фізичне тіло повідомляє нам мовою болю про пошкодження, душа звертається до нас мовою провини, щоб ми

застосували необхідні заходи для зцілення. В обох випадках мета – поправити здоров'я.

У своїй книзі «Легенди нашого часу» Елі Візель описує візит у своє рідне місто Сігет в Угорщині. За 20 років до того він разом з іншими єреями Сігета був заарештований і відправлений до концтабору. На свій жах, Візель виявив, що сучасні жителі міста просто викреслили тих єреїв зі своєї пам'яті. Його раптом вразила думка, що, віддаючи забуттю чиєсь гріхи, ми чинимо не менше зла, ніж ті, хто згрішив, тому що забуте не може бути зціленним.

Читаючи про великих духовних осіб, я звернув увагу, що люди, яких ми нині називаємо святыми, були дуже чутливими до гріха. Знаючи Божий ідеал, прагнучи до святості та будучи вільними від марнославства й бажання захистити себе, які засліплюють більшість людей, вони жили, повністю усвідомлюючи свої недоліки.

Справжні святы не впадають у відчай через свої провини, оскільки вони знають, що людина, яка не відчуває провини, ніколи не зможе зцілитися. Парадокс, але цього не зможе і той, хто тішиться почуттям провини. Це почуття служить своему призначенню тільки тоді, коли воно спрямовує нас до Бога. Який обіцяє прощення та відновлення.

Філіп ЯНСІ.

Словеса мудрості: «Ідол – це те, що займає місце, відведене для Бога».

● СОЦІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ

Євангельські християни зібрали допомогу для українських бійців

Черговий контейнер з медичними засобами отримали пацієнти Дніпропетровського військового шпиталю. Там зібрані необхідні речі для проведення операцій та реанімаційних заходів, розповідає кореспондент РІСУ Софія Богуцька.

На подвір'ї шпиталю жваво працюють люди. Усі пакунки треба перенести на аптечний склад. Працівникам гостіталю допомагають самі ж пацієнти закладу – українські бійці, котрі міцніші. Євген, один з них, каже: «Це ж для наших хлопців! Треба допомагати!».

Розвантажують мікроавтобус вишневого кольору священнослужителі. Зокрема, єпископ об'єднання церков ХВС Тернопільської області Віталій Яцюк. Він з одновірцями їхав цілу ніч, аби доставити вантаж до Дніпропетровська. У ньому – десятки пакунків, які зібрали українські п'ятдесятники з американського штату Нью-Йорк.

«Ми привезли медичне, хірургічне обладнання. Медикаменти американські. Коли розвантажували, лікарі казали, що це – потрібні речі», – розповідає єпископ Віталій Яцюк.

Найперше віряни вирішили привезти допомогу саме до Дніпропетровська. Тут, на їхню думку, найбільше воїнів, які потребують догляду. Священнослужителі з Тер-

нополя самі у цьому переконалися, адже торік вже привозили сюди допомогу.

Військовому шпиталю віряни готові були передати два пересувні рентген-апарати. Але, виявилось, що таке обладнання вже є. Ці апарати місцеві медики порадили відвезти до військово-польових шпиталів більче до передової. Там вони потребніші.

Єпископ Віталій Яцюк сказав, що так і зробить. Тим паче, що священики не раз бувають і на передової. Загалом перевезли туди майже 40 тонн продуктів.

«Медикаменти ми ще відправляємо на передову – у Луганську, Донецьку області. Одного разу під Горлівкою я навіть потрапив із своїм заступником під обстріл – чудом Божим ми залишилися живими. Ми везли туди продукти, військову одежду, взуття і буржуйки», – розповів священнослужитель.

Уже найближчими днями всі подаровані медичні засоби на складі Дніпропетровського військового шпиталю розсортують та відправлять у відділення.

Парламент захистив право засуджених на таємницю сповіді

Верховна Рада прийняла закон про діяльність священиків-капеланів в органах та установах пенітенціарної системи щодо здійснення душпастирської опіки серед арештованих і засуджених.

У другому читанні законопроект № 1154 підтримали 231 народний депутат під час голосування 14 травня 2015 року.

«Цей законопроект дуже актуальній, і ми врегульовуємо всі питання, пов'язані з душпастирською роботою, у тому числі в місцях позбавлення волі», – наголосив голова Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності Андрій Кожем'якін (ВО «Батьківщина»).

Парламент також врахував пропозиції священнослужителів-капеланів щодо необхідності законодавчого забезпечення права арештованих і засуджених на таємницю сповіді. Відтак до Кримінально-виконавчого кодексу України та Закону України «Про попереднє ув'язнення» внесено таке додовнення:

«Таємниця сповіді є недоторканною і охороняється законом. Забороняється оприлюднювати, фіксувати технічними засобами та відтворювати будь-яку інформацію, отриману зі сповіді. Відомості, отримані зі сповіді, не можуть бути предметом досудового розслідування,

Коли в життя приходить Бог

● СВІДЧЕННЯ

Народження дитини – це радість для всієї родини. Мрія кожних батьків – бачити свою дитину щасливою, із широкою душою та добрим серцем. Проте нерідко трапляється, що невинне немовля з часом перетворюється на свавільного підлітка, а сподівання та надії батьків обертаються великим розчаруванням, крахом всіх надій і відчаем.

На превеликий жаль, молодим сьогодні пропонується широкий вибір гріхових задоволень, які є нічим іншим, як пастками сатани. Приманки в цих пастках бувають різні, але всі вони зводяться до одного – до гріха.

Хто ж здатний зупинити цей безум? Скільки матерів оплакуватимуть своїх дітей, які стали жертвами наркотику? Скільки ще могил з'явиться на кладовищах передчасно обірваних життів?

У Бога є вихід з будь-якої проблеми. Свідчення цього – розповідь Наталії Гуменюк, яка 11 років вживала наркотики, але з великим милості Господньою отримала повне зцілення від цієї згубної залежності.

Усе почалося з безтурботного життя, в якому не було планів на майбутнє. Вільний час з ранку доночи, опіка батьків, які за тебе все зроблять, стали поштовхом до того, щоб шукати різних задоволень.

Неабияку роль відіграли і друзі, недарма кажуть, що з ким поведешся, того й наберешся. Так зі мною і сталося. Дуже швидко я навчилася випивати, курити, далі – рабська залежність від наркотиків, де ти вже не належиш собі і робиш те, чого не хочеш. Розумом усвідомлюєш, що робиш зло, але безсила протистояти сама собі.

Спочатку мені здавалося, що все під моїм контролем, але згодом я відчула, що нічого в житті більше не приносить мені

радості. Те, що раніше мало значення, втратило всякий сміс: робота, сім'я. І тоді мое життя перетворилося на пекло. Я просто стала жалюгідним рабом, хазяїном якого був наркотик. Такі поняття, як совість, сором, гріх для мене вже нічого не значили. На першому плані було одне: ді і за що купити наступну дозу.

Я виносила з дому усе, що бачила

і що могла, поки мамі не було вдома.

Пам'ята, навіть останнє мамине плаття винесла, довго після того додому не поверталася, боялась, що мама сварити буде.

Мені довелося доглядати за своєю подругою по нещастю Оксаною в останні дні її життя. Вона лежала в наркотичному відділенні. Це була жахлива картина, коли молода гарна жінка перетворилася на скелет, обтягнутий шкірою. По обличчю і всьому тілу лазили воші, яких була тьма тьमуща. Оксана пішла з життя, залишивши маленького синочка круглим сиротою, бо чоловік її помер раніше.

Тільки тепер я усвідомлюю, як це страшно, бо на той час, хоч я і щодня наївдала подругу в лікарні, у мене не було такого усвідомлення, усі відчуття були притуплені. Я бачила ще кілька таких безглазих смертей, але не пам'ятаю випадку, щоб чиясь смерть зупинила хоча б одного наркомана.

Одного дня я прокинулася з відчуттям, наче мені не 25, а всі 80. Ноги опухли так, що я не могла взути нічого, окрім тапок. Я ненавіділа себе, а люди, які мене знали, вважали мене пропащою. Про таких кажуть, що їх вправить тільки могила. Не раз я просила в Бога смерті, не розуміючи тоді, що Він дає життя.

Нині думаю, що на той момент в мене вірів тільки Бог, тому Він стільки прощає і чекав. Я все частіше почала думати, що треба звернутися за допомогою до Бога, почала просити Іого спровадити мене на істинний шлях. І якось мені дуже захотілося піти до церкви. Відчуття, що тільки там я можу знайти вихід, мене

не покидало. Нині я переконана, що це праця Бога.

Ніколи не забуду той день, коли переступила поріг дому молитви. Там я покаялася в гріхах і попросила Бога керувати моїм життям. У той нелегкий для мене період я отримала найголовніше – любов та побажання з боку віруючих людей. А я дуже цього потребувала. Поступово я ставала іншою людиною, до якої повернулося життя, і то було справжнє воскресіння із мертвих.

Кажуть, що наркотик не вміє чекати. І це справді так. Я знала тих, хто своїми силами намагався перестати вживати наркотик, але вони одразу впадали в іншу крайність – курили траву, пили горілку. Слава Богу, що з тих пір, як я навернулася до Бога, до мене ні разу, навіть в найтяжчих обставинах, не приходила думка взятися за старе. І це не моя сила волі, не мої зусилля, це милість Божа.

Бог дарував мені здоров'ю і нормальну дитину. І я радію тим, що мій синочок ходить зі мною до церкви, має змогу чути Слово Боже.

І по-особливому хочу звернутися до тих, хто нині в рабській залежності, у безвіході, і здається, що це вже кінець. Якщо ви живі, це означає, що Бог дає вам шанс. Все в ваших руках. Зробіть крок назустріч Богу. Ніколи не пізно почати все спочатку, але зробіть це разом із будь-якою вашою проблемою. Тому що для Нього немає нічого неможливого.

Можливо, ви, дивлячись на свою дитину, страждате від безвіході, і згасає остання надія, що щось може змінитись. Але вихід є.

Насамперед через щире покаяння прийміть Господа у своє серце, бо в Євангелії, у Першому посланні апостола Петра, сказано, що «очі Господні до праведників, а вуха Його до їхніх прохань». Повірте в це слово і почніть просити повного звільнення для своєї дитини.

Завдяки невідступній молитві батьків Бог міняє дітей, даючи їм нове життя, сповнене радістю та щастя.

ОБСЄ звернула увагу на переслідування християн, зокрема на Донбасі

Біля 60 офіційних представників країн – учасниць ОБСЄ, експертів і релігійних діячів обговорили у Відні проблематику переслідування християн.

Експертна конференція та тему «Активізація зусиль щодо запобігання та боротьби з нетерпимістю і дискримінацією щодо християн, орієнтується на злочини на ґрунті ненависті, відчуження, маргіналізації та відмови у правах» відбулася 18 травня 2015 року в конгрес-центрі Hofburg, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У своєму вступному слові директор Бюро демократичних інститутів і прав людини ОБСЄ Майлр Георг Лінк зауважив, що 19 країн повідомили про наявність фактів утиспів прав християн. Крім цього, викликом для запобігання злочинам на ґрунті ненависті є проблеми приховання такого роду фактів і відмови їх документування.

«Ми з нетерпінням чекаємо рекомендацій цієї конференції, яка допоможе зусиллям по боротьбі з нетерпимістю щодо християн. І готові допомогти державам-учасницям фіксувати дані про злочини на ґрунті ненависті проти християн – ці дані потім допоможуть скерувати політику в підготовці найбільш ефективної відповіді на цю проблему», – сказав п. Лінк.

Основним спікером конференції був д-р Массимо Інтроніє – відомий італійський дослідник соціології та релігії, керівник директора Центру з вивчення новітніх релігій (CESNUR). Він навів приклади переслідувань християн в Європі та на Близькому Сході, розкривши проблематику їх мотивації.

«Краще співробітництво між христи-

янськими громадами, поліцією, урядом та БДПЛ необхідне для того, щоб підвищити обізнаність і протистояти цьому дуже серйозному явищу», – на-голосив він.

Після виступів офіційних представників держав конференція продовжилась в форматі тематичних сесій, які поєднували вступні доповіді з можливістю дискусії між усіма учасниками.

Прикметно, що офіційна делегація Росії разом із представниками Руської Православної Церкви намагалися представити ситуацію в Україні так, нібито священики Московського патріархату зазнають нечуваних релігійних переслідувань. Зокрема, завідувач сектором міжрелігійних контактів РПЦ священик Дмитрій Сафонов заявив про масову втечу священиків УПЦ (МП) з України в Італію.

Основним спікером конференції був д-р Массимо Інтроніє – відомий італійський дослідник соціології та релігії, керівник директора Центру з вивчення новітніх релігій (CESNUR). Він навів приклади переслідувань християн в Європі та на Близькому Сході, розкривши проблематику їх мотивації.

Цю інформацію спростував перший секретар Представництва України в ОБСЄ Олександр Мазниченко. За його словами, Російська сторона знову вда-

ється до методів брехливої пропаганди, приховуючи тим самим свою політику релігійних переслідувань в окупованому Криму та жахливі злочини проти віруючих різних конфесій на Донбасі, які спроводжують російську агресію проти України.

<p

Господь працює над Україною, за що слава Йому й подяка!
І Україна змінюється швидкими темпами. Господь міцно тримає нас за руку. Хто має очі, той бачить, казав Ісус. Але не всі мають такі очі і тому схильні бачити причини перемог та невдач лише у власних можливостях. І часто впадають у депресію, розчарування, вдаються до істеричної критики усього і всіх замість того, аби спокійно й напружено працювати на своєму місці з міцною надією на Господа, з вірою в перемогу, що й приготував для нас Ісус.

Але й тут є великий зміні. Усе більше образ Христа проступає крізь морок вікової підневільної пітми, крізь заграви боїв, крізь курячу щоденності сути саради шматка хліба. Ось одне з численних чудес Божих: люди наші, «совкове» наше населення, почали усвідомлювати себе як народ.

Це надзвичайно важливо – без відчуття внутрішньої історичної та етнічної єдності важко здобути перемогу бодай хоч на якомусь із наших багатьох фронтів; це важливо й для Бога, для здійснення Його величних намірів.

Бог активно оперє таким поняттям, як народ. Загляньте в Біблію й побачите, що Господь сприймає націю не просто як скupчення жителів на певній території, а як свого роду особистість, колективну індивідуальність.

Бачимо це й у житті. У німців – свій характер, в індійців – свій, у грузинів – свій. Іх нікто не сплауєш. Кожна розвинена нація має й свої особливі здібності. Є нації більш обдаровані інтелектуально, а є менш обдаровані, є більш релігійні і менш релігійні. Але при цьому всьому земнє творіння задумане Всевишнім як рівно досконале у всіх своїх деталях і членах, і тому в ідеалі не може бути народів вищих чи нижчих – кожен однаково важливий на своєму місці. Місце це призначив Бог, воно не відвоюване збросю або взяте хитростю, в обхід волі Божої.

Бути самими собою – цю потужну потребу заклав Творець в кожну націю. Коли двоє чи більше різних етносів зму-

Прости народові Твоєму

шені жити в кордонах однієї держави, великих конфліктів не уникнути. Кожна зі сторін буде вперто домагатися свого права на індивідуальний незалежний розвиток та й на споконвічну свою територію. І нікому не дозволено вирішувати чужу долю. Це право Бог залишає виключно за Собою: «*Він множить народи й вигублює їх, розсіває народи й збирає їх разом*» (Іов. 12:32).

Наблизилися останні часи. Не всім народам судилося дожити до цих днів. Когось вигублено, когось розсяло, а хтось і змінів, розрісся. Історія наша така, що поглинання України сусідами здавалося невідворотним. Але цого не сталося. Бог зберіг нас і нині інтенсивно «збирає». Слава Йому й подяка!

«Господь судить народи...» (Пс. 7:9). Життя показує: якщо покарання паде на якийсь народ, то дістается всім. Чи то землетрус, чи повінь, чи налетіла сарана – терплять усі без винятку. Господь, звичайно, допомагає Своїм, а якщо що відбувається дуже вже страшне, то й виводить за межі лиха. Та то вже інша справа. Згадаймо лишень вдову з Сарепти (1 Цар. 17:8-23). Це була вельми благочестива людина, але в країні лютував голод, і жінка разом зі своїм сином опинилася перед реальною загрозою голодної смерті. Господь подав їй допомогу, проте неважко уявити, через які страждання вона пройшла, несучи покарання за гріхи народу разом з усіма.

Отож про життя України та її гріхи протягом багатьох віків. Нехай скептики поспіхаються, читаючи ці рядки, але я переконаний, що Господь, подібно до того, як стародавні майстри складали

мозаїчні картини з маленьких шматочків керамічної смальти, складає з нас певне зображення, замислене Ним ще до появи земних віків. Тут є фрагменти і Трипілля, і Скифії, й Сарматії, і античної доби, і інші мало досліджені племінні вкраїнення. Сьогодні наші історики починають розуміти, що то лише різні назви, дані сусідами – греками та римлянами одному й тому ж етнічному утворенню. Як, наприклад, німці, напевно, й не знають, що вони «німці», і не називають свою країну ні Німеччиною, ні Германією.

Ми – населення, що з'явилось у причорноморських степах, відбрунькувавши від нашадків Ноя після потопу. Воно пустило в цих чудових краях потужне коріння, і те коріння, п'ючи наснагу із глибин землі, здобувало силу для боротьби з багатьма ворогами, наповнялося радістю вільного й заможного життя. За довгі тисячоліття нашого язичницького дитинства в нас змінилося багато що, але ментальна серцевина, практично, лишилася непорушна. Власне, як у кожного народу. Господь лише шліфував її, підправляв, доводячи до остаточної, задуманої Ним форми та якості.

Основна ж творча праця Всевишнього розгорнулася, коли Україна прийняла християнство. Ось із цього часу почала історія, що за неї ми несемо перед Богом повну відповідальність. Коли з'являється у нас духовні історики, вони обов'язково візьмуться за уважний аналіз, у першу чергу, звичайно, стану Христової Церкви. Я вона стояла у проломі перед Богом за рідну землю, чи була вірні Йому, Його Слову, наскільки стійко протистояла принадам грішного світу, як сумлінно доглядала Його паству.

Гріхи священства падають на весь народ (Лев. 4:3). Тих єпископів та патріархів давно вже немає на цім світі, але спадок їхній, як добрий, так і поганий, зберігається в глибині духовних підвалин Церкви, творячи її загальний образ, формуючи її сутність, потужно

впливаючи на долю цілої країни.

Християнство прийшло до нас як державна релігія в 988 році. Почався великий духовний підйом у Русі. Множилися храми та монастири, Господь творив великих дів, щедро обдаровуючи молоду громаду. Але на якомусь етапі ценци замкнулися у своєму блискучому ісказімі (містичній аскетичній течії) східного християнства. – Ред.), світська еліта заходилася ділти та переділювати свою вотчину, а народ... Народ, живучи на прекрасній багатої землі, грав, співав, їв вареники та носився з Ярилом і Колядою. Не було на світі сили, що могла б розлучити наш веселий люд з його віковічними «богами».

І вдарили небесний грім. Перше серйозне застереження від Бога сталося в 1223 році. Величезне військо, зібране з усіх земель – від Сяну до Дону, зазнало жахливої поразки в битві з татарами на річці Калці (р. Кальміус біля Мариуполя, Донбас).

Минає близько 16 років – практично, стало на ноги нове покоління, але нічого не змінилося. Ніхто не зробив належних висновків – ні Церква, ні влада. І ось татари знову на наших кордонах. У країні починається паніка, представники еліти з сім'ями кидаються ходити. Данило Галицький, котрий на той час тримав під своєю рукою майже всю нинішню Україну, ховається в Угорщині. У 1240 році татари взяли Київ. З того часу, власне, і починається відлік наших поневірянь.

Держава впала не відразу, Господь милостиво давав час для покаяння, але ніхто про це не думав. Занепад тривав кілька століть і скінчився – дуже на те сподівався, у ці дні. Ще за рік нашого духовного отрочства пролунало Боже слово над Україною: «*Поставив Я перед тобою життя і смерть, благословення і прокляття! Вибирај же життя, щоб жити на світі тобі й твоєму наслінню, щоб любили ви Господа, Бога вашого, слухаючи голосу Його і прихиляючись до Нього. Бо Він життя ваше і довголіття ваше;*

щоб вам жити на землі, що наділiti й кляvся Господь батькам вашим...» (Повт. Зак. 30:19). Ми не зробили чіткого вибору й тому поступово згасали. Вийти з-під прокляття ще можливо. Є лише один спосіб – через покаяння. Покаяння Церкви і дуже бажано – покаяння всього народу.

«Оце ж, коли б ти простив їхній гріх! Коли ж ні, то викресли мене з книги Твоєї, яку ти написав» (Вих. 32:32). Заряди свого народу Мойсей готовий був на найбільшу жертву, яка тільки можлива для людини. Великі мужі – цари, пророки, священики, котрі мали повноваження говорити до Бога від імені усього народу, приносили за нього глибокі покаяння.

Найяскравішо виглядає молитва Соломона, що цілковито (варто лише замінити Ізраїль на Україну) може зазувати з уст будь-кого з нас, а особливо ж наших духовних і світських провідників: «... *Почуй на небі і пробач гріхи слуг Твоїх і народу Твого Ізраїля, вказавши йому добрій шлях, щоб ним іти, і пошли дощ на землю Твою, що й наділив ти народові Своєму на спадщину. Коли настане голод на землі чи моровиця, коли буде заражено повітря, посуха, іржа або сарана, або черви, коли тіснитиме ворог у землі його, або буде яка нужда чи хвороба яка, – усяку молитву, усяке благання від якої людні з усього народу Твого Ізраїля, коли вони почують горе в серці своєму й простягнуть руки свої до цього храму, то почуй у небі, в місці перебування Твого, і помилуй*» (1 Цар. 8:36).

Так і сьогодні: величезні наслідки мала б спільна молитва згоди духовних лідерів усіх наших найбільших конфесій, молитва Президента. Немає ліку гріхам нашим починаючи з князівських часів, а чого лише варте ХХ століття! Усі ж переступи відомі Богові. І тому молитва наша, мовлена провідниками народу від глибини серця, могла б бути проста й коротка: «*Прости народові Твоєму, у чому згрішив перед Тобою*» (2 Хр. 6:39). Господь неодмінно простив би. І захистив би нас. І війна швидко б скінчилася.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.
м. Київ.

ІЗРАЇЛЬ: ЧОТИРИ ЧУДА

Після нацистського геноциду єреї відчинили брами своєї держави для німецьких громадян, паломників, дипломатів і тих, хто вивчає Біблію, і це засвідчило, що вони не збираються мстити. Єреї – оптимісти. Вони живуть серед вороже налаштованих народів, однак не втрачають надії на мирне життя. Статистичні дані часів існування сучасного незалежного Ізраїлю просто вражають.

ПЕРШЕ ЧУДО — це воскресіння «мертвої» давньоєреївської мови. На початку ХХ століття жодна єреївська дитина не вважала юврів рідною мовою. Єреївські емігранти зі 121 країни розмовляли на більш ніж 70 мовах. Філологи стверджували, що мертву мову не можна воскресити і пристосувати до сучасних умов.

Сьогодні на ювріті пишуть праці з різних галузей сучасної науки. Ізраїльські школи, оглядаючи в музеї біблійні рукописи, знайдені біля Мертвого моря, які були написані близько двох тисяч років тому, читають їх з такою ж легкістю, як ми — газети. В ізраїльському парламенті на ювріт обговорюються політичні й економічні питання. Так, всупереч думці філологів, відродилася мертві давньоєреївська мова.

ДРУГЕ ЧУДО — створення класу землеробів. У діаспорі єреї оволоділи всіма професіями, однак не існувало (за невеликим винятком) класу єре-

їв-селян. Перші сіоністи, розуміючи, що народ не може вижити на власній землі без землеробства, вирішили заливати єреїв Центральної і Східної Європи (де проживало 80 відсотків загальної кількості єреїв) до заняття землеробством. Соціологи та історики стверджували, що такі спроби ніколи не досягали успіху. Відомий процес урбанізації, коли люди масово пересяються з села в місто, але в історії ніколи не було зворотнього процесу – переселення з міста в село.

Нині в Ізраїлі – мільйон землеробів, чиї батьки й діди не знайомі з землеробством і тваринництвом. Ізраїльські землероби відрізняються від селян іншої країн тим, що зазвичай мають вищу освіту. У кібуцах є добре укомплектовані бібліотеки, навіть музеї, налагоджений культурний відпочинок, розвивається художня самодіяльність. Із цього класу виходять видатні письменники і художники. Ізраїльське сільське господарство – передове за світовими стандартами, воно не тільки повністю забезпечує країну продуктами харчування, але й експортую їх. Як у далекі біблійні часи, ізраїльтяни стали землеробами і пастирями (тваринниками).

ЧЕТВЕРТЕ ЧУДО – оборона Ізраїлю. З моменту проголошення держави Ізраїль військові експерти передбачали її близький кінець. Серед них був фельдмаршал лорд Б. Л. Монтгомері, один з керівників британської армії під час Другої світової війни, прекрасний знавець розстановки сил на Близькому Сході. На міжнародній конференції в Лондоні 14 травня 1948 р. він сказав:

«Єреям пришов кінець». І ніхто Йому не заперечив. **ЧЕТВЕРТЕ ЧУДО** – оборона Ізраїлю. З моменту проголошення держави Ізраїль військові експерти передбачали її близький кінець. Серед них був фельдмаршал лорд Б. Л. Монтгомері, один з керівників британської армії під час Другої світової війни, прекрасний знавець розстановки сил на Близькому Сході. На міжнародній конференції в Лондоні 14 травня 1948 р. він сказав:

На Близькому Сході євреї становили всього 2,5% населення, а збройні сили Ізраїлю були в 40 раз меншими, ніж арабські. Воєнні стратеги передбачали поразку Ізраїлю і в наступних війнах – у 1956-му, 1967-му і 1973 рр., однак щоразу їхні прогнози не збувалися.

Найлиховіншою виявилася остання з воєн, на початку якої об'єднані арабські армії атакували Ізраїльянін несподівано, коли ті в Йом-Кіпур – священний день року – перебували в пості і покаянні. У противника було більше танків і літ

Царство Небесне

**Багато людей насправді не знають, що таке Царство Боже.
Спробуємо з'ясувати, що це таке і як туди потрапити.**

Три кроки Голгофи

Для початку прочитаймо кілька текстів з Книги пророка Захарії. Весь 14-й розділ цієї книги присвячений опису Армагеддонської битви. Саме тоді Господь приде на землю і воюватиме з армією антихристі. Після цієї битви Ісус Христос встановить Своє Царство. У Зах. 14:9 сказано так: «І стане Господь за Царя над землею всією, Господь буде один того дня, і одне Імення Його».

Ще один текст, який описує Царство Боже, записаний в Кнізі пророка Даниїла в другому розділі. Там мова йде про земні царства, які у сні Навуходоносора були представлени десятма пальми на ногах боввана. «А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навікі не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно поточче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки» (Дан. 2:44).

А про че сказано в Новому Заповіті? В Об'явленні 11:15 читаемо про сьому сурму: «І засурмив сьомий Ангол, і на небі зчинились гучні голоси, що казали: Переїшло сьогодні поняття, як «прийняття Христа своїм особистим Спасителем».

Прийняття Христа – це прийняття всього того, що Він звершив на Голгофі. Виходить, якщо Христос помер за нас, був похованім і воскрес, то ми можемо прийняти Його і все, що Він вчинив. І тоді нам не треба буде вмиряти, бути похованими і воскресати. Звісно, що для цього треба пройти лише через духовну смерть, поховання і воскресіння.

Прийняття Ісуса Христа – означає покоритися Євангелю. У 2 Сол. 1:7-8 апостол Павло написав так: «А вам, хто утиски терпить, відпочинок із нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з Анголами сили Своєї, в огні полум'яну, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса».

Подивімось на декілька прикладів таких проповідей, щоб зрозуміти сутність Євангелія Царства. У третьому розділі Євангелія від Матвія читаемо про Івана Хрестителя: «Тими ж днями приходить Іван Хреститель і проповідує в пустині юдейській та й каже: Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!».

У цій проповіді Ісус говорить: «Царство Небесне», а в Євангелії від Луки – «Царство Боже». Обидві ці вирази мають однакове значення. Отож Іван Хреститель проповідує Євангеліє Царства. Те саме робив і Господь Ісус: «І ходив Він по всій Галілії, по їхніх синагогах навчаючи та Євангеліє Царства проповідуючи і вздорюючи всяку недугу, і всяку неміцькій людьмі» (Мт. 4:23).

Цікаво, а про що саме вони говорили під час проповіді Євангелія Царства? Коли Ісус послав Своїх учнів на проповідь, Він «послав їх проповідувати Царство Боже та здоровляти недужих» (Лк. 9:2).

У третьому розділі Євангелія від Івана записана бесіда Ісуса з Никодимом. Тема цієї розмови – Царство Боже. «Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нового прийшов уночі та й промовив Йому: Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учителю, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Ів. 3:1-2).

Цікаво, що Ісус не відволікався на улесливі слова, але відразу ж перейшов до головного: «Ісус відповів і до нього сказав: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Тут уперше в Біблії використовується фраза «народиться згори». Автором цієї фрази є Сам Ісус. «Никодим Йому каже: Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утробы своєї матері знову й родитись? Ісус відповів: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:4-5). Треба підкresлити, що Ісус тут говорить про духовне народження, а не про фізичне.

Ірвін Бакстер

життя». Виходить, що поховання з Ісусом Христом передбачає наше хрещення. Ось чому біблійна модель хрещення завжди має на увазі занурення як символ поховання. Смерть Христа ми приймаємо через покаяння, а Його поховання – через хрещення.

І тепер ми підходимо до останнього кроку. Згідно з Рим. 8:11 нам треба прийняти силу воскресіння. «А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас».

Оживлення мертвих тіл станеться після повернення Христа на землю. Якщо Дух Святий живе у вас, ви зодягнетесь в безсмертя. І будете підхоплені на повітря на зустріч з Господом.

Отже: духовна смерть – це покаяння, духовне поховання – це хрещення, духовне воскресіння – це сила, яка приходить в наше життя разом з Духом Святым.

«І троє свідкують на землі: дух, і вода, і кров, і троє в одному» (Ів. 5:8). Що це значить, що кров, вода і дух свідкують про одне? Кров покриває наш гріх, коли ми касмося. Ми занурюємося у воду під час водного хрещення і тим самим з'єднуємося зі смертю Господа. І потім отримуємо в подарунок Святого Духа. Таким чином, дух, вода і кров свідкують про одне й те же – про нове народження. Саме про це проповідував апостол Петро в день П'ятдесятниці. У своїй проповіді він нагадав, що юдеї відкнули Месію і розігнали Його на хресті.

У той час Єрусалимом ходили чутки, що розп'ятій Ісус не тільки воскрес, але й вознісся на небеса. Після того, як Петро звинуватив їх в тому, що вони розігнали свого Месію, інші серця розжалобились: «Як почули ж оце, вони серцем розжалобились, та я скажу Петрові та іншим апостолам: Шо ж ми маємо робити, мужівраття?» (Дії 2:37).

У 38-му вірші записана відповідь Петра: «А Петро до них каже: Покайтесь, і нехай же охриститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!».

У чому суть його відповіді? Апостол проповідує Євангеліє Царства – смерть, поховання і воскресіння. Він проповідує три складові народження згори: смерть, поховання і воскресіння. Духовна смерть – це покаяння. Духовне поховання – це хрещення. А духовне воскресіння – це сповнення Святым Духом. Тому коли люди запитали, що ж їм робити, Петро сказав ти і весь твій дім». Коли Петро прибув до дому Корнілія, його очікував не лише Корнілій, зібралися багато з його родини – усі хотіли почути слово від Бога. Петро почав свідкувати, що кожен, хто увірвав в Ісуса, отримає відпущення гріхів Іменем Його. Петро ще проголошував ці слова, як зійшов Дух Святий на всіх, хто слухав Слово. «А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувалися дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган!» (Дії 10:45).

Тут мова йде про євреїв, які прийшли з Петром. Вони здивувались, що Дух Святий злінув і на язычників, тому що вважали, що спасіння призначалось лише для юдеїв. І вони побачили, що Бог робить щось нове. «Бо чули вони, що мовами різними ті розмовляли та Бога звеличували» (Дії 10:46).

Цю картину спостерігав Симон, який колись займався ворожбітством і тим самим багатьох вводив в оману. «Увірував увірував сам Симон, і, охристившись, триався Пилипом; а бачивши чуда їхніми та землями, він дуже дивувався» (Дії 8:13).

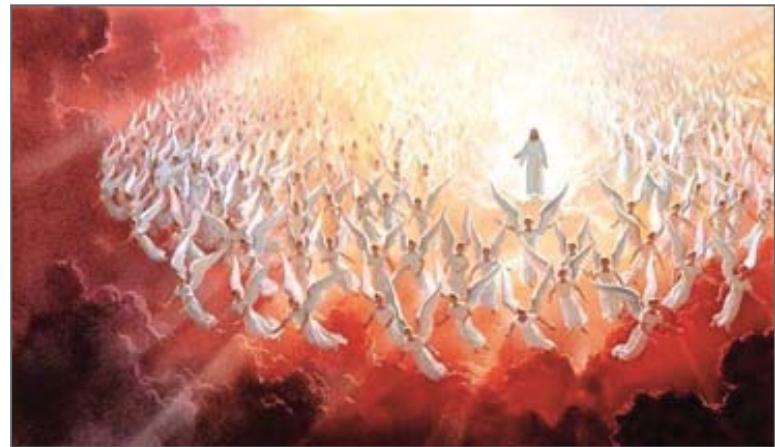
І далі читаемо: «Як зачули ж апостоли, які в Єрусалимі були, що Боже Слово прийняла Самарія, то послали до них Петра та Івана. А вони, як прийшли, помолились за них, щоб Духа Святого вони прийняли, бо ще на одного з них Він не сходив, а були вони тільки охрищені в Ім'я Господа Ісуса. Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого!» (Дії 8:14-16).

Вони повірili, покаялися й охристилися. Але вони не отримали Святого Духа. Нам треба докопатися до істини, тому що нині існує багато неправдивих уявлень. Одні навчають, що Дух Святий сходить в момент, коли ти увірував в Ісуса Христа. Однак ми побачили, що самарянини отримали Святого Духа Святого.

Інші говорять, що Дух Святий сходить в момент хрещення. Однак самарянини і повірili, і охристилися, але ні на кого з них Дух ще не сходив. Тільки після того, як Петро і Іван поклали на них руки, ти отримали Святого Духа.

«Як побачив же Симон, що через на кладання апостольських рук Святий Дух подається, то приніс він тім грощі і сказав: Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого

РОЗУМІННЯ

покладу свої руки, одержав би Духа Святого!» (Дії 8:18-19).

Зверніть увагу: Симон чітко побачив, що після того, як апостоли поклали руки на людей, відбулося щось незвичайне. Що ж такого побачив Симон, що це змусило Його приступити до апостолам грощі? На тих, хто увірував, зійшов Святий Дух, так само, як і на самих апостолів в день П'ятдесятниці.

Якщо пам'ятаєте, учні почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти. Побачивши це, Симон сказав: та ж на цьому можна розбагатіти, дайте і мені таку силу. Апостол Петро розгнівався: «Нехай згине з тобою ти срібло твое, бо ти думав набути дар Божий за грощі!» (Дії 8:20). Виглядає на те, що Симон спровадив апостола Петра в день П'ятдесятниці.

У цій ситуації апостоли відповіли: «А Петро до них каже: Покайтесь, і нехай же охриститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!».

Ще один випадок записаний в 10-му розділі Дії: «Усі пророки свідкують про Ньюго, що кожен, хто вірює в Ньюго, одержить прощення гріхів Його Іменем». Апостол Петро відрівався від Корнілія. Перед цим благочестиво супроводив Корнілія, його очікувало не лише відпливання з Ім'я Ісуса Христа, а й покаяння, і прийняття Ісуса як свого Пана і особистого Спасителя. Перший крок до загибелі, згідно з Об. 13:15, – поклонитися звірині, антихристу.

Другий крок до спасіння – хрещення в Ім'я Ісуса Христа, а третій крок до загибелі, як написано в книзі Об'явлення, – прийняття ім'я звіра.

Четвертий крок до спасіння – сповнення Святым Духом. А який же третій крок в плані загибелі? Одержимість – сповнення духом сатани.

Тому переконайтесь, що ви народились з горю і не маєте нічого спільногого з образом звіра. Не кляніться у вірності ніякій світовій системі. Присвятіть своє життя Ісусу Христу. Бо тільки народжена згори людина отримує вільний доступ в Боге Царство.

Армагеддон

Після Армагеддонської битви настане кінець всякої людської влади, і світ вийде в епоху Божого Царства. Детальний опис Армагеддонської битви знаходимо в 16-му розділі Об'явлення: «Шостий же Ангол вилив чащу свою на річку велику Ефрат, і вода її висохла, щоб приготувати дорогу царям, які від східного океану прийдуть до загибелі. Перший крок до спасіння – поклонитися Ісусу як Господу. Цей крок включає покаяння і прийняття Ісуса як свого Пана і особистого Спасителя. Перший крок до загибелі, згідно з Об. 13:15, – поклонитися звірині, антихристу.

Після пролиття шостої чаши річки Ефрат висохне. Це відкриє шлях для царів зі сходу, які повстануть для того, щоб завоювати Ізраїль. Ефрат – головне джерело прісної води на Близькому Сході. У газеті «Індіанаполіс Стар» за 13 січня 1990 року була надрукована стаття з назвою «Туреччина на цілій місяць перекріє течение Ефрату». Мова йшла про греблю Ататюрка, яку збудувала Туреччина. Після цього, як вона була введена в експлуатацію, течію Ефрату зупинили на 30 днів. А знаєте, про що це говорить? Про те, що виконання цього стародавнього пророчества стало можливим лише в 1990 році. Сьогодні Туреччина може легко зупинити течію ріки Ефрат.

Більш передбачає, що русло Ефрату висохне, і це дозволить царям зі Сходу напасті на Ізраїль. Це в цьому біблійному уривку говориться, як з пащі змія, звіра із уст лжепророка виходять три нечисті духи, подібні на жаб. Це демонічні духи, які творять зману. Вони йдуть до царів, щоб зібрати їх на війну проти Ізраїлю.

Далі читаємо: «Ось іду, немов злодій!

ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Блаженний, хто чуйний і одяжу свою береже, щоб нагим не ходити, і щоб не бачили ганьби його! І зібрав їх на місце, яке по-єврейському зветься Армагеддон» (Об. 16:15-16). Це єдиний раз, коли в Біблії зустрічається слово «Армагеддон».

На івріті це HAR MEGIDDO, або пагорб Мегіддо. До цього пагорба прилягає долина Ізреель. На цій ділянці, яка займає 11 км в ширину і 24 км в довжину, і почнеться Армагеддонська битва. А закінчиться вона 256 км південніше, біля входу в Єрусалим.

Ще один опис Армагеддонської битви можна знайти в Книзі пророка Захарія. «І зберу всі народи до Єрусалиму на бій, і буде здобуте це місто, і пограбовані будуть доми, а жінки побезძечені. І вийде півострова в полон на вигнання, а решта народу не буде погублена з міста» (Зах. 14:2).

В Об'явленні сказано, що нечисті духи зберуть всіх царів на битву, а тут Бог говорить, що зробить Він. Чи можна вважати це протиріччям? Зовсім ні! Тому що для виконання Своїх задумів Бог використовує навіть сатану. Отож земні народи погодяться на велике зло, виступлять проти Ізраїлю. Євреї опиняються на межі поразки і будуть вимушенні відступити в Йорданську долину.

Можливо, проти них виступлять армія НАТО або армії світового співтовариства. Але одне відомо точно – Ізраїль буде відступати. Його останнім оплотом стануть Ерусалимські ворота.

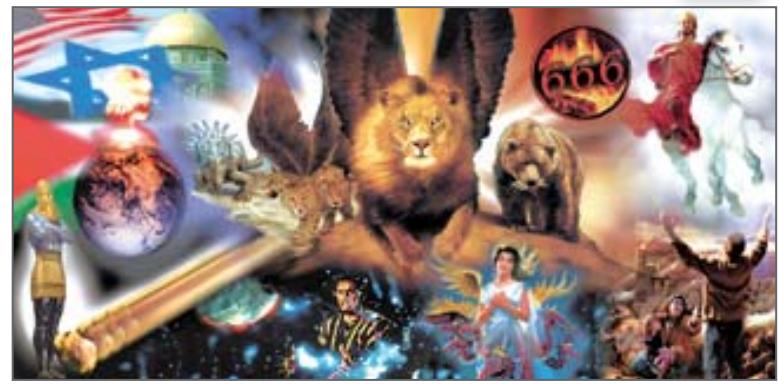
Уявімо єврейських солдатів: вони виснажені, втомлені, їхні боеприпаси закінчуються. Вони розуміють, що скоро єврейська нація припинить своє існування. І тут вони пригадують, що навчили їхні матері: Месія прийде! Деякі з них скерують свої погляди на Оливну гору і проголосять: «Месіє, гряди! Ти потрібний нам».

Пrestoli людського правління будуть

У Зах. 14:3-4 написано, що станеться далі: «І вийде Господь, і стане на проіздорадами цими, як дні боротьби Його, за

скинуті, а Ісус буде коронований як Цар над царями і Пан над панами. А ось що написано в Дан. 7:27: «А царство, і панування, і

«І замешкає вовк із вівцею, і буде лежати пантера з козлям, і будуть разом телятко левчик, та теля відгодоване, а дитина мала їх водитиме!» (Іс. 11:6). Навіть серед тварин не буде ворожнечі. Повний мир, ніякого страху.

Ісаї 11:7-8 – «А корова й ведмідь будуть пастися разом, разом будуть лежати їхні діти, і лев буде їсти солому, немов та худоба! І буде бавитися немовлятко над діркою гада, і віднайде від перс дитинча простягне свою руку над нору гадюки».

Скрізь безпека, мир і доброзичливість.

«Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі, бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває! І станеться в день той: до Кореня Єссевого, що стане прапором народам, погори звертатися будуть до Нього, і буде славою місце спочинку Його!» (Іс. 11:9-10).

Хот же населятиме землю в часи Божого Царства? У сьому розділі Книги пророка Даниїла перераховуються нації, які будуть жити на землі в часи Другого приходу Христа. У Дан. 7:11-14 читаємо:

«Я бачив того часу, що від голосу великих слів, які цей ріг говорив, я бачив, аж ось був забитий той звір, і було погублене тіло його, і було віддане на спалення огню. А решті тих звірів відняли їхнє панування, а довгота в житті була їм дана аж до устalledого часу та години. Я бачив у видіннях ночі, аж ось разом з небесними хмарами йшов ніби Син Людський, і прийшов аж до Старого дніми, і Його підвіси перед Нього. І Йому було дане панування й слава та царство, і всі народи, племена та язики будуть служити Йому. Панування Його панування вічне, яке не спиниться, а царство Його не буде зруйноване».

Імовірно, Великобританія, США, 1/6 частина Росії та інші нації, перелічені в Даниїла 7, будуть жити в тисячолітньому Царстві Христа. Чому лише 1/6 частина Росії? Тому що в Єзекіїля в 39-му розділі говориться про те, що 5/6 Росії буде знищено. Не знаю, чи мова йде тільки про російську армію, чи про населення Росії в цілому. Це буде покаранням за те, що вона очолила напад на Ізраїль, що й привело до Армагеддонської битви.

Існує імовірність, що дітям не додержеться страждання за провину їхніх батьків. Коли євреї відмовились вийти в обіцяну землю, Бог не карав людей, яким було 20 років і менше, їм довелось розплачуватися за рішення їхніх батьків. А пізніше їм дозволено було вийти в обіцяну землю. Можливо, діти і молодь до 20 років будуть допущені в тисячолітнє Царство. Тому людей там буде достатньо.

В Іс. 65:20 говориться, що тривалість життя зросте: «З цього часу не буде вже юного дніми й старого, який своїх днів не пополнить, бо старокий помре як юнак, а гришник і віці ста літ буде прокляті!». Виявляється, що в тисячолітньому Царстві також будуть похорони. Тому що земля, як і раніше, буде населена смертними людьми. Але 100-літній вік вважатиметься юнацтвом, тому що люди знову стануть довгохижителями.

Біблія навчає, що диявол буде з'являтися на тисячу років. Це буде чудовий світ. Більшість людей служать сатані, тому що він є князем віку цього. Однак коли його з'явиться, люди будуть служити Богові.

Остання війна людства

А що ж відбудеться після тисячолітнього муру? Відповідь знаходимо в Об'яв-

Сім принципів молитви за країну

За Україну, очевидно, ще ніколи не звершувалося стільки молитов, скільки протягом останнього року. У Біблії, особливо в Старому Заповіті, знаходимо багато прикладів заступницької молитви за країну.

За народ молилися Мойсей, Давид, Соломон, Даниїл, Неемія, Езра, Павло та багато інших біблійних героїв. Саме Біблія відкриває деякі принципи того, як заступатися за країну, щоб ця молитва була ефективною.

Ось кілька з цих біблійних принципів.

Не все залежить тільки від Бога.

Богові потрібні люди

«Небо — небо для Господа, а землю віддав синам людським». (Пс. 113:24).

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не зніщив його, — та Я не знайшов!» (Ез. 22:30).

Бог може не знайти людей, які Йому необхідні для здіслення Його плану спасіння землі: «І Він бачив, що немає нікого, і дивувавсь, що немає заступника...» (Іс. 59:16).

Правду про роль людини в Божому плані спасіння показує також історія заступництва Авраама за Содом: «І сказав Авраам: «Хай не гніве це мого Господа, і нехай я скажу тільки разу цього: Може, хоч десять там знайдеться?». А Господь відказав: «Не знішу її ради десять!» (Іс. 18:23-32).

Цей біблійний принцип відомий також в соціології — для здіслення істотних перемін у суспільнстві необхідна критична маса людей, які є носіями ідей і здатні впровадити зміни в суспільство. Щоб врятувати Содом, Богові необхідна була критична маса праведників у цьому місті, але Він так і не знайшов її...

Що це за праведники? Якими характеристиками повинні володіти ці люди, щоб Бог врятував їх землю? Вони повинні розуміти Божім баченням для своєї країни, бути готовими посвятити самих себе заради реалізації цього бачення.

Чи є на сьогодні критична маса праведників, Божих дітей, які стали носіями Божого бачення для України і які готові віддати своє життя, свою працю, здібності, всю свою енергію заради побудови України Божої мрії?

Не можна залишати це питання риторичним!

Єдність в молитві — запорука її ефективності

«Ще поправді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодились про всяку

річ, то коли вони будуть просити за неї, — станеться ім від Мого Отця, що на небі!» (Мт. 18:19).

Молитва Церкви має свою силу, яка приходить у згоді і єдності. Згадаймо, як ми молилися в часи Майдану: один за здоров'я царя, а інший — за упокій. Кого Богові слухати?

Або ж проаналізуємо сучасні молитви протестантів України і Росії. Ми молимось про одне — про російсько-українську війну, але наскільки різні наші молитви.

Молитися згідно з волею Божою

Виникає запитання: а що думає Бог з приводу українсько-російської війни? Адже Він не абстрактний, Він — Особистість, у Нього обов'язково є Свій, досконалій, єдино правдивий погляд на цю сферу.

Саме звідти й береться третій принцип молитви за свою країну: молитися згідно з волею Божою.

Перша заповідь з усіх, які Бог заповів, звучить так: «Слухай, Ізраїль...» Головна мета молитви — почуття, яка воля Божа. Мета християнської молитви полягає не в тому, щоб переконати Бога (саме так моляться погани). Ми не здатні змінити досконалу волю Всешишнього. Наша

мета — змінити себе, точніше, доторкнутися до волі Господа і проголосити: «Хай буде воля Твоя тут, на землі, як вона вже є в Тебе на небесах!». А Його воля (і для України в тому числі) — не на «зло, щоб дати... будучиність та надію» (Єр. 29:11).

«І ввірвав Авраам Господеві, а Він залишив йому те в праведність» (І М. 15:6).

Віра Авраама, яка сподобалась Господу, — це не просто його сильна воля, відсутність сумніву в Божій обітниці, а, скоріше, бажання Авраама, відповідне до бажання Божого. Авраам почав мріяти про те ж, про що давно мріяв Бог, — про народ, який жив біз за принципами Істини і праведності.

Бог врешті-решт знайшов людину, яка бажає і присвячує своє життя реалізації бажання Господнього. Небо єднається із землею — твориться Божа історія.

Проблема християн на пострадянському просторі полягає у фрагментарному світогляді. Цей світогляд не є цілісним і гармонійним, а, скоріше, набором різних фрагментів, які ніяк не підходять один до одного. Це як класті плитку у ванній, де кожна плитка — з іншої крамниці, іншого кольору та з іншого матеріалу. Одна плитка — біблійного походження, інша — made in USSR, а ще інша взята з постмодерністської культури або з телевізійної пропаганди. Така собі духовна еклектика.

Сутність християнства як світогляду полягає в тому, щоб на все дивитися очима Божими. Єдино правильним інстру-

ментом для цього виступає Біблія. Але поки що нас більше формує культура, в якій ми живемо, ніж Слово Боже. Поки що «ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Слови Ісуса про те, що ми не від світу цього, не означають, що нас не цікавлять діла, які відбуваються на землі, вони означають, що наші думки, наш світогляд, наші цінності і пріоритети — у досконалому Царстві Божому, звідки беремо стандарти для різних сфер життя на землі. Адже хоча ми не з цього світу, але ми послані в цей світ.

У молитві потрібно ототожнюватися зі своїм народом

Принцип священика — бути представником Бога перед народом і народу перед Богом. А ми — «царське священство».

У своїх молитвах Езра, Неемія і Даниїл завжди, за будь-яких обставин ототожнюювали себе зі своїм народом.

«І молився я Господеві, Богові своему, і сповідався й казав: «О мій Господи, Боже великий і гігантський, що стережеш заповіта та милість для тих, хто кохає Тебе, та для тих, хто виконує Твої заповіді! Ми прогрішилися та чинили беззаконня, і були несправедливі, і бунтувалися, і відверталися від Твоїх заповідей та від постанов Твоїх. І не прислухалися ми до Твоїх рабів пророків, що говорили в Твоїм імені до наших царів, наших начальників та наших батьків, і до всього народу землі!» (Дан. 9:4-6).

Хоч Даниїл ніколи не чинив жодного з цих гріхів, але він, як справжній священик, ніс свій народ у своїй молитві. Він

ототожнюється зі своїм народом.

Ще радикальніше молиться Мойсей за Ізраїль, кажучи: «Якщо Ти хочеш вигубити народ, то краще знищ мене разом з ним».

Нам, християнам, треба більше використовувати слово МИ у ставленні до свого народу. Блаженний народ, який має таких священиків. Гріх буде прощеній, і земля буде відновлена. Щоб ефективно молитися за Україну, необхідно її любити.

Речі треба називати своїми іменами

Кров Ісуса очищає нас від наших гріхів лише в одному випадку — якщо ми визнаємо свої гріхи (див. 1 Ів. 1:9).

Якщо у вас болить нога і ви прийшли до лікаря, але не называете свою болівчинку, він не зможе вам допомогти. Так само необхідно визнавати перед Богом свої національні гріхи, свої недоліки і слабості. Не заради критиканства і негативізму, а заради Правди, яка робить нас вільними.

На все дивитися крізь призму Ісуса Христа

«Прийдіть, і будемо правуватися, — говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багряниця, — то стануть мов вовна вони!» (Іс. 1:18).

Кров Ісуса Христа здатна творити чуда як в житті особистостей, так і в житті цілих народів. Усе прокляте й страшне може перетворитися на славне і прекрасне. Ця сила — тільки в крові Ісуса Христа, Його жертви і Його воскресінні.

Історія християнських пробуджень по-

казує багато надихаючих прикладів того, як змінювалися суспільства під впливом віри в Ісуса Христа і Його Євангелія після покаяння у своїх гріхах.

Яскравим прикладом тотального перетворення народу може бути Швейцарія. До XVI століття це був народ солдатів-найманців, які за гроши воювали на чужих землях і за чужі інтереси. Це справжнє прокляття, коли матері народжують синів, щоб ті помирали у чужих війнах.

Але все змінилося після Реформації в XVI столітті. Саме тоді цей край пережив велике біблійне пробудження, і відтоді найвовчіша нація Європи стала взирцем світу. Швейцарія не брала участі ні в Першій, ні в Другій світових війнах.

Бути готовим діяти

Молитва перед Богом не буде ціною, якщо ми не готові діяти відповідно до нашої молитви. Святий Бенедикт вчив: «Ora et Labora», що з латині перекладається як: «Молись і працюй».

«Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі!» (Мт. 7:21).

У молитві найважливіше — почуття, яка воля Божа, сказати «амінь» і бути готовим усے виконувати.

Україна стала центром світу — увага світових медіа, великих політиків і громадськості на різних континентах зосереджена на подіях в Україні, адже від них залежать дальший розвиток і безпека людства. Але в Божих очах найважливішою є позиція Його народу: те, що думає, як поводиться і за що молиться Його Церква. І від нас так багато залежить на цій землі.

Ярослав ЛУКАСІК.

Наука і Творець

Учені всього світу заговорили про існування Творця. Усі атеїсти-чені почали наводити докази про існування Творця. Сучасний світ сам собою створитися не міг. Сучасні дані про будову молекули ДНК неспростовно свідчать про те, що вона не могла виникнути сама по собі. Генетичний код і буквально енциклопедичні обсяги інформації, які зберігає в собі молекула, спростовують можливість сліпого збігу обставин.

Британський фізик Мартін Джон Ріс — лауреат Темплтонівської премії 2014 року, на рахунку якого понад 500 наукових праць, — одержав 1,4 мільйона доларів за те, що довів існування Творця. За заявою директора Міжнародного інституту теоретичної і прикладної фізики, академіка РАН Анатолія Акимова, існування Бога доказано науковими методами.

«Бог є, і ми можемо спостерігати прояви Йоговолі. Це думка багатьох вчених. Вони не просто вірють у Творця, вони спираються на певні знання. Раніше

ПРИТЧА

Не збирайте для себе...

Дожив Матвій до похилих літ. Жив він праведно, нікого не ображав, чесною працею збирав багатство. Сини в Матвія дорослі, працювати є кому, ось і націралося багатства чимало.

Але настав час померти старому, і душа його полинула до воріт небесних. Довго стояв він там і чекав, а вони все не відчинялися. І почав думати Матвій, чи не згіршів він, почав згадувати своє земне життя, але нічого не знайшов за собою поганого. Нарешті відчинилися ворота, вийшов ангел Божий і говорить йому:

— Твое ім'я не записане в Книзі життя, ти завинив перед Богом.

— Чим? — здивовано запитав Матвій.

— Ти не почуваєш за собою гріха, — пояснив йому ангел, — але ти грішний перед своїми дітьми. Ти залишив їх ні з чим.

— Але ж я стільки багатства й всякої добра залишив для них.

Тоді взяв його ангел Божий і опустився з ним на землю.

Бачить Матвій — а синів його вдома нема. Стар

«Там де ми служимо, на передовій (де, здавалося б, немає віруючих), коли говориш солдатові, що треба молитися, він відповідає: «Я знаю». Бот там, під обстрілами, вони нерідко моляться по вісім-десять годин підряд. Я дякую Богу, що наш народ знає, до Кого треба звертатися у такі хвилини», — сказав, відкриваючи навчання капеланів, завідувач відділу соціального служіння ЦХВЄУ, старший пастор церкви «Скинія» Рустам Фатулаєв.

Нинішня навчальна сесія, яка розпочалася 11 травня, стала особыльовою для студентів соціального факультету (заснованого на базі Асоціації християнських центрів реабілітації). Позділітися своїм досвідом приїхали капелани з Америки: офіцер ВМФ США Луїс Роса, офіцер американських сухопутних військ, майор-десантник Рональд Бойд, і служитель однієї з найбільших у США п'ятидесятницьких спільнот «Асамблея Божа» Скотт Темпл.

Зокрема Скотт Темпл схвально оцінив те, що українська влада, зіткнувшись з проблемою психологічної реабілітації воянів, звернулася за допомогою само до церков. Він зазначив: «Ми бачимо багато солдатів, які, переживши бойові дії, шукають утіху в алкогoli або наркотиках, але бачимо й тих, хто почув звернення проповідників, і в їхнє життя прийшли позитивні зміни».

Капелани служитимуть за контрактом

У перший день навчання привітали капеланів, які зібралися з усіх куточків України, прийшли і представники влади. Зокрема, керівник відділу психологічної підготовки Збройних сил України Володимир Петухов розповів, що мав нагоду на передовій спостерігати за капеланами: «Коли була загроза життю, у хвилини найбільші напруги ці люди приходили і піднімали дух бійців».

Міжконфесійна навчальна сесія об'єднала понад 80 капеланів

Голова підкомітету ВР у сфері свободи совісті та релігійних організацій Віктор Єленський повідомив, що не так давно Міноборони нарешті погодило та зареєструвало Положення про службу військового духовенства (капеланську службу). Це означає, що вже невдовзі Міноборони звернеться до Церков України, аби ті рекомендували своїх представників, які пройшли необхідний духовний вишкіл, на контрактну службу в ролі військових капеланів.

«Нині здійснюється відповідне доповнення до класифікатора професій, з'явиться нова спеціальність — «військовий священик», — повідомив Віктор Єленський. — Бо це ненормально, коли військовий капелан йде на фронт на свій страх і ризик і в разі поранення навіть не може сподіватися на якусь підтримку від держави. Ми

робимо все, щоб ситуація змінилася».

«Час ухилятися від обіймів»

Поблагословив процес навчання старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко. Він зазначив, що ситуація, яка склалася в Україні, змінює усіх. Тривоги, болі, воєнні дії мають послужити зціленням духовного стану України. «Комунацістична імперія впала, Україна взяла курс на власний європоінтеграційний розвиток і платить за це велику ціну», — сказав старший єпископ. — Примурдій Соломон казав, що є час миру і час війни, «час обіймати і час ухилятися від обіймів». Ми так не хотіли, щоб Україна стікала кров'ю, але вона стікає. І Церква Християн Віри Євангельської не стойте остроронь, а чим може допомагає людям».

За словами Михайла Степановича, віруючі активно включилися у волонтерський рух, доставивши за час проведення АТО на схід України понад 3000 тонн продуктів, одягу та медикаментів. Понад сто християн-будівельників взяли участь у відбудові пошкодженого від обстрілів житла. «Ми навіть не знали, що в нас такий потужний потенціал, такі щирі, жертвовні люди. Щоб так реагувати на сьогодення, треба мати дуже близькі стосунки з Богом», — зазначив старший єпископ. Він широ подякував спікерам, гостям і капеланам за служіння та наголосив, що має велике бажання, щоб Церква Христова в Україні показувала приклад цінності людської душі: «Ми вирошли в системі, яка не цінувала людей — мільйонами їх розстрілювали, гнили. Це — проти серця Божого, бо для Нього кожна

«МАША І ВЕДМІДЬ»: ВИХОВУЄМО ДИТИНУ-ЕГОЇСТА

«Маша і ведмідь» — російський мультиплікаційний серіал, зорієнтований насамперед на дитячу аудиторію (від 3 до 9 років). Мультифільм зроблений за законами дитячого сприйняття і тому подобається дітям. Але, як відомо, далеко не все, що подобається дитині, їй на добре.

Що діти бачать на екрані? Якщо аналізувати відеоряд, то можна побачити, що картинки в мультифільмі змінюються швидко — у дитини, яка часто й багато дивиться мультиками, може виникнути логоневроз, оскільки когнітивна інформація, яку вона отримує, не засвоюється.

У першій серії мультифільму відбувається знайомство з героями. І як тільки дівчинка появляється на екрані, бачимо реакцію тварин — усі ховаються, адже йде руйнівна сила.

Так з самого початку закладається протидія дитині й природі. Психологи, знають, що маленькі діти часто асоціюють себе як частину природи і перебувають в гармонії з нею. Автори мультифільму цей зв'язок руйнують, показуючи дитині, що навколишній світ і всі, хто в ньому живе, — лише засіб для досягнення своєї мети.

Як розвивається сюжет далі? Героїні дуже складно визначати межі своєї поведінки. Ми можемо згадати давню російську казку про Машу і ведмедя: прийшовши в дім до ведмедя, герояні цієї казки не сідає за стіл на місце тата-ведмедя, а вибирає адекватне своєму віку місце ведмедика, тобто — місце молодшого. А герояні сучасного мультифільму поводиться зовсім інакше, виявляючи неповагу до ведмедя (який втілює образ

батька) і постійно безкарно порушує соціальні норми. Тобто батько не є для неї авторитетом.

Послання, яке приховано отримують дівчатка при перегляді цього фільму, таке: «Світ — це цікаве місце, де ти — головна, ти можеш забавлятися з ним і робити все, що хочеш. Навіть якщо ти порушуєш всі соціальні табу, з тобою все буде добре».

Спектр емоцій, які демонструє Маша, дуже обмежений — навіть не дуже розвинута дитина переживає набагато більше емоцій, ніж геройня. Фактично, всі її емоції проявляються лише в обсязі когнітивних переживань — їй щось цікаве, їй щось дивує, забавляє і вона хоче про щось дізнатися. Це все. Вона не співчуває нікому і навіть свій власний біль, наприклад, коли падає, вона не переживає. Я борюся, вона не сприймає критику, до оточуючих ставиться байдуже — в одній із серій вона створює дуже важку ситуацію для Діда Мороза і тішиться цим. І таких прикладів можна навести багато.

Як спеціаліста, мене найбільше турбуете, що автори мультиплікаційного серіалу з якихось причин, свідомо чи несвідомо, створили для наших дітей геройні, яка позбавлена здатності любити. В ній немає того, що лежить в основі жіночого есса — прийняття, співчуття і ніжності. Але ж діти вчаться сприймати світ, наслідуючи улюблених героїв. Образ геройні — це приклад, на який буде орієнтуватися маленька дівчинка, тому психологам і батькам треба дуже уважно глянути на цей образ і вирішити, чи хочути вони, щоб діти сприймали світ і спілкувалися так, як спілкується Маша. А як ця Маша, коли стане дорослою, буде ставитися до власних дітей?

Не секрет, що сучасні матері часто

відмовляються годувати грудьми, щоб не зіпсувати фігуру, і відмовляють дітям в увазі із любові, коли тіплачуть, вважаючи, що дитина має плює своїм криком. А насправді в дитині коліки або ж починають різатися зубки, і їй боліча і страшно. Досить мамі її обняти, як біль і страх відходять, але для цього Маша, що вирошла, повинна вміти відчувати чужий біль як свій, а ось наша Маша з мультифільму цього, практично, не відчуває.

На фоні веселого і захоплюючого дієства на другому плані чітко проявляється суть взаємовідносин дорослого і дитини. Що ж моделюють творці фільму? Які відносини вони ставлять за приклад сучасному обивателю — рядовому глядачеві цього мультифільму?

Показано типову поведінку розбещеної дитини-егоїстки «без обмежень і рамок», де батько є таким собі «номером 16» — тільки інструментом для добування іграшок і розваг.

Дівчинка «стоїть на вухах» — скаче на ліжку в незнайомому домі, заважає дорослому спати, вимагає різних розваг, ніякої творчої діяльності, ніякої допомоги дорослому, ніякої поваги тощо.

Але найголовніше не те, що показують дитину, яка не вміє поводитися, а те, що в мультифільмі дорослий не робить ніяких спроб припинити таку поведінку. Він потакує дитині: дає солодощі, щоб хоч трохи відпочити, «попадається» на вдавані слізом... Не показує, що робити можна, а що — не можна. Не вчить, де «погано», а де «добре», не виховує, а «пліве за течією», іде на повідку в дитині.

І це найголовніший вірус мультифільму. Вірус, замаскований дотепним гумором. Дивитися фільм справді цікаво. Якщо не розумієш, що це добре нагостреня зброя для стрільби по нашому майбутньому.

ЯК ЧИТАТИ БІБЛІЮ, щоб розуміти її

Біблія — дивовижна книга. Попри те, що вона дуже давня (її почали писати 3,5 тисячі років тому і закінчили 1,9 тисячі років тому), вона досі актуальна. Біблія була й залишається найпопулярнішою книгою у світі. Але при цьому, щоб її читати й розуміти, потрібен особливий підхід. Якщо читати Біблію як ранішню газету, вона може видатися нудною і незрозумілою. Біблія не для цього. Вона була дана для людей всіх часів і народів, що жили в різні віки і в різних культурних традиціях. І необхідно правильно її читати. Ось кілька порад про те, як правильно читати Біблію, щоб розуміти її.

Звертайтесь до Автора Біблії — Бога

Хто може краще розкрити смисл книги, як не її автор. Тому зверніться до Бога і попросіть Його допомогти вам у розумінні Біблії. Ви можете сказати Богові приблизно так: «Боже, я вірю, що Біблія — це Твое Слово, і я хочу зрозуміти її, допоможи мені, будь ласка».

Чесно приймайте все, що в ній написано

Є одна дитяча казка, в якій розповідається про Бегемота, що вважав себе дуже вродливим. І ось одного разу йому дали дзеркало, щоб він подивився на себе. Коли Бегемот поглянув на своє відображення, то закрияв: «Це неправда, це дзеркало обманює! Я не такий!». І зі злістю кинув дзеркало на землю.

Біблія — це також свого роду дзеркало. Вона прямо говорить про те, які ми. Вона розкриває всі наші недоліки. І перед нами постає вибір: або прислухатися до неї, чесно поглянути правді в очі, покаятися, попросити Бога, щоб Він допоміг змінитися; або просто закрити Біблію і сказати: це дзеркало обманює, нічого тут немає страшного, якоже всі так живуть, як живу я.

У самій Біблії про це написано так: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі і духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки й наміри серця. І немає створіння, щоб сковалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, — Йому дамо звіт!» (Євр. 4:12-13).

Чому в радянські часи Біблія була забороненою книгою? Чому в середні віки навіть церковні провідники перед страхом смертної кари забороняли простим людям читати Біблію? Тому що Біблія відкриває правду.

Ви готові прийняти її?

людська душа дуже цінна. Несіть це людям, дорогі капелани», — наголосив Михайло Паночко.

Досвід Рона та Луїса

Офіцер ВМФ Луїс Роса та майор-десантник Рональд Бойд — капелани-практики, фронтовики, які не раз служили у «гарячих точках» планети, діллилися своїм досвідом. Серед тем: поведінка в екстремальних ситуаціях, керування стресовими ситуаціями тощо. Спікери намагалися всебічно підготувати українських колег до страшних несподіванок війни. Особливу увагу приділяли застосуванню субіцидів, які трапляються досить часто.

Рональд Бойд наголосив: з солдатами треба жити одним життям, інакше справжні відверті стосунки душпастиря і звій не можливі: «У нас в Америці капелани роблять те ж саме, що й солдати. Вони стрибають з парашутом — і я з ними. Але це принципово — я ніколи не беру до рук зброю. Я — капелан. Солдати дуже хотіть, щоб я сів саме в їхній літак (усміхається). Вони вірять: якщо я з ними — літак у безпеці».

Луїс Роса, доктор богослов'я, військовий капелан із 24-річним досвідом, розповідає: «Ми маємо розпізнати депресію здалеку. А для цього треба бути уважними до солдата. Нап

Церква «Спасіння Боже» в Мадриді відсвяткувала десяту річницю

Наприкінці 90-х багато українців через тяжкі економічні умови життя виїхали до Іспанії. Серед заробітчан були і християни віри евангельської. Вони не тільки працювали, але й проповідували Евангеліє.

З биралися на квартирах, починали служіння при іспанських церквах, де молилися, проповідували і славили Бога. На цих служіннях з великою силою діяв Дух Святий, Божа любов торкалася людських сердець, і багато людей каялися.

Були й труднощі, які диявол часто використовував проти дітей Божих. Християни приходили з різних церков України і різних протестантських течій, що десь коли породжувало непорозуміння. Але Бог чув молитви і бачив прагнення тих, хто шукав чистого і правдивого Слова Божого, і об'єднав Своїх вірних в одну церкву, яку назвали «Спасіння Боже».

Пастором церкви однією обрали досвідченого служителя Я. Емху. Через його проповіді і служіння люди каялися, церква духовно зростала. А згодом вирішила стати частиною Церкви Християн Віри Євангельської України.

Українське братство на чолі з єпископом Михайлом Паночком рішення підтримало. І церква в Мадриді, яка 26 квітня 2006 року отримала документи

про реєстрацію в міністерстві юстиції Іспанії, докладає всіх зусиль, щоб бути активним членом братства.

За десять років з Божою допомогою засновані дочірні церкви в Севільї, Валенсії, Гвадамар де Сегура, Малазі, Марбей, Сан Себастьяні, Барселоні. Цим громадам постійно надається духовна підтримка.

На сьогодні церква в Мадриді нараховує 114 членів. Здебільшого це

українці, але є й росіяни, білоруси, вірмени і один кубинець. За десять років в заповіт з Господом через святе водне хрещення вступили 86 душ. Цього року до хрещення готуються 20 осіб.

Серед активних працівників на ниві Божій – пастор Я. Демко, диякон В. Редич (відповідальний за молодь), диякон В. Половик, відповідальний за евангельське служіння диякон Ю. Кунік, диякон Р. Співак (душеопікунське служіння), Л.

Діас (фінансове служіння).

Велику увагу керівництво церкви приділяє підготовці майбутньої зміни: готуються проповідники, евангелісти, вчителі недільні школи, керівники прославлення. При церкві відкритий філіал біблійного інституту, в якому заочно навчаються 10 осіб. У недільній школі налічується 18 дітей віком від 3 до 12 років. Відповідальна за це служіння – О. Полов'юк.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Щонеділі о 8:00 та о 15:00

ДІВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Церква «БЛАГОДАТЬ»

с. Софіївська Борщагівка, вул. Київська, 40

НЕДІЛЯ – 10 год.

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

Телепрограмму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruyu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-ї годині). На CNL-Україна і на телеканалі PBI (вівторок, четвер і субота о 8-ї ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPANA. MADRID.
Av.Pablo Neruda 106 Local 5
L1 <Metro> Alto del Arenal,
C-2, C-7 <Renfe> El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТИЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 – «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 – «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 – «Відвіртість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 – «Вірую»

о 20.35 – «Людина і вічність»

о 22.45 – «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» –

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДІ –

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майдзях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 5 (196)
травень 2015 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укросоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1.86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.